

DŽOZEFINA ANDŽELINI

*Pod ukletim
zvezdama*

Prevela

Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Josephine Angelini

STARCROSSED

Copyright © 2011 by Josephine Angelini

Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

...mom voljenom mužu

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

PRVO POGLAVLJE

„**A**li ako mi sad kupiš kola, ona će postati tvoja kad odem na fakultet za dve godine. Gotovo nova“, rekla je Helen s nadom. Nažalost, njen otac nije budala. „Leni, to što država Masačusets smatra da je u redu da šesnaestogodišnjaci voze...“, počeo je Džeri.

„Ja imam skoro sedamnaest“, podseti ga Helen.

„...ne znači da ja moram da se slažem s tim.“ Pobeđivao je, ali Helen još nije izgubila.

„Znaš, Prase će izdržati još samo godinu-dve“, istakla je, misleći na očev prastari džip rangler; po njenom mišljenju, on je mogao biti parkiran ispred zamka u kojem je potpisana Magna karta. „A pomisli samo koliko bismo novca uštedeli na benzinu kad bismo uzeli hibrid ili čak prava električna kola. To je budućnost, tata.“

„Jok“, bilo je sve što je rekao.

Sad jeste izgubila.

Helen Hamilton je tiho jauknula i pogledala preko ograde trajekta kojim se vraćala na Nantaket. Zamislila je kako se još jednu godinu vozi biciklom u školu u novembru, a kad sneg napada,

moli da je neko poveze ili, najgore od svega, ide autobusom. Stresla se zbog predstojećih muka i pokušala da ne misli o tome. Neki izletnici što su proslavljali Praznik rada* zurili su u nju, što nije bilo neuobičajeno, te je pokušala da okrene glavu što je neupadljivije mogla. Kada bi se pogledala u ogledalu, Helen ne bi videla ništa naročito – dva oka, nos i usta – ali neznanci koji nisu sa ostrva imali su običaj da zure, što zaista ume da ide na živce.

Na njenu sreću, većinu turista na trajektu tog popodneva zanimao je pogled, a ne njen portret. Bili su toliko rešeni da vide kakav lep krajolik pre nego što se leto završi da su osećali obavezu da se dive svim krasotama Atlantskog okeana, koje Helen nije primećivala. Što se nje tiče, odrastanje na malom ostrvu je samo gnjavaža i jedva je čekala da ode s njega, iz Masačusetsa i s cele istočne obale ako je moguće.

Ne može se reći da ne voli svoj život kod kuće. Zapravo se savršeno slaže sa ocem. Njena majka ih je ostavila kad je Helen bila beba i Džeri je rano naučio kako da kćerki pruži tačno onoliko pažnje koliko joj treba. Nije se stalno vrzmao oko nje, ali je uvek bio tu kada joj je potreban. Iako blago zlovoljna zbog trenutnog neslaganja u vezi sa automobilom, znala je da nije mogla poželeti boljeg oca.

„Hej, Leni! Kako osip?“, povika poznat glas. Prilazila joj je Kler, njena najbolja drugarica iz detinjstva. Vešto se probijala između turista nesigurnih na nogama.

Izletnici ludi za morem sklanjali su se od Kler kao da je linij-ski igrač, a ne malena devojka koja je na sandalama s platformom izgledala neznatno više. Lepršavo se probila kroz metež što je napravila i stala pored Helen kraj ograde.

„Smeško! Vidim da si i ti bila u kupovini pre početka škole“, rekao je Džeri i jednom rukom zagrlio devojku natovarenu kesama.

* Praznik rada u se u Americi proslavlja prvog ponedeljka u septembru. (Prim. prev.)

Kler Aoki, odnosno Smeško, prava je opasnica. Oni kojima bi promakla urođena borbenost na njenom licu nežnih azijskih crta rizikovali su da nastradaju od tog strahovito potcenjenog protivnika visine metar i pedeset pet. Nadimak „Smeško“ bio je breme koje nosi od detinjstva. U odbranu njene porodice i prijatelja, treba reći da je nemoguće odoleti tome da je zovete Smeško. Kler verovatno ima najlepši smeh na svetu. Ni usiljen ni piskav, to je ona vrsta smeha koja izmami osmeh svima koji ga čuju.

„Naravski, oče moje najbolje drugarice“, odvrtila je Kler. Zagrlila je Džerija sa iskrenom naklonošću, ne obazirući se na to što ju je nazvao nadimkom koji mrzi. „Mogu li da popričam s vašim podmlatkom? Izvinite što sam drska, ali je strogo poverljivo. Rekla bih vam...“, počela je.

„Ali bi onda morala da me ubiješ“, mudro je završio Džeri. Poslušno je prišao štandu i kupio gazirani sok dok njegova kćerka, glavni policajac kad je o hrani reč, nije gledala.

„Šta imaš u kesi, drugarice?“ Kler je zgrabila Heleninu kesu i počela da pretura. „Farmerke, džemper, majica, donji... opa! Ideš da kupuješ donji veš s tatom? Fuj!“

„Nemam baš izbora!“, pobunila se Helen i preotela kesu. „Trebaju mi novi brusthalteri! Uostalom, tata se krije u knjižari dok isprobavam. Ali, veruj mi, kupovina donjeg veša je mučna čak i kad znam da je on u istoj ulici.“ Osmehivala se iako je pocrvenela.

„Ne može biti toliko mučno. Ionako nikada ne uzimaš ništa seksi. Zaboga, Leni, oblačiš se kao moja baba.“ Kler je podigla bele pamučne gaćice. Helen ote bapske gaće i gurnu ih na dno kese, a Kler se nasmeja na svoj veličanstven način.

„Znam, tolika sam štreberka da je postalo neizlečivo“, odgovorila je Helen. Odmah je oprostila drugarici što ju je zadirkivala, kao i uvek. „Zar se ne plašiš da ćeš od mene navući neku štrebersku bolest?“

„Jok. Toliko sam izuzetna da sam imuna. Uostalom, štreberke su najbolje. Sve ste tako divno podmitljive. A obožavam kako crveniš kad god pričam o gaćama.“

Kler je morala da promeni položaj kada im se približilo nekoliko ljudi koji su hteli da naprave fotografije. Gurnula ih je jednim nindža pokretom. Zateturali su se u stranu, smejući se zbog „nemirnog mora“, nesvesni toga da ih je Kler i dotakla. Helen je vrtela ogrlicu s priveskom u obliku srca i iskoristila priliku da se pogrbi uz ogradu kako bi bila bliža svojoj niskoj prijateljici.

Na žalost prestidljive Helen, ona je upadala u oči zbog svoje visine od metar i sedamdeset dva, a još je rasla. Molila se Isusu, Budi, Muhamedu i Višni da prestane, ali je noću još osećala oštro probadanje u udovima i grčenje mišića usled rasta. Govorila je sebi da će ako pređe metar i osamdeset, taman biti dovoljno visoka da se popne na sigurnosnu ogradu i da se lepo baci s vrha svetionika u Sijaskonsetu.

Prodavačice su joj uvek govorile kako ima sreće, ali čak ni one nisu mogle da joj nađu odgovarajuće pantalone. Helen se pomirila s tim da mora da kupuje nekoliko brojeva veće farmerke da joj ne budu kratke. Ali ako nije htela da joj spadaju s kukova, morala je da trpi promaju oko članaka. Bila je prilično sigurna da „pakosne i ljubomorne“ prodavačice ne hodaju naokolo sa smrznutim člancima ili da im seva pola zadnjice.

„Ispravi se“, Kler se mehanički breknula kada je videla da se Helen pograbila. Ona je poslušna. Kler je opsednuta pravilnim držanjem, što ima veze s njenom majkom Japankom, koja mnogo drži do ispravnosti i još ispravnijom bakom koja nosi kimono.

„Dobro! Vratimo se glavnoj temi“, reče Kler. „Znaš ono ogromno imanje od neprojeno miliona dolara u vlasništvu onog tipa iz *Nju Inland patriotsa*?“

„Ono u Sijaskonsetu? Naravno. Šta s njim?“, pitala je Helen. Pred očima joj je iskrsla privatna plaža na tom posedu i osetila je olakšanje što njen otac ne zarađuje dovoljno da bi kupio kuću bliže vodi.

Helen se umalo nije udavila kao dete i otada je krišom verovala da Atlantski okean pokušava da je ubije. Uvek je krila tu paranoju... iako je i dalje užasan plivač. Iskreno govoreći, mogla je da se održava na vodi nekoliko minuta, ali i u tome je bila očajna. Na kraju bi potonula kao kamen bez obzira koliko okean bio slan ili koliko snažno praćakala nogama.

„Konačno je prodato jednoj velikoj porodici“, odgovorila je Kler. „Ili dvema porodicama. Nisam sigurna, ali mislim da postoje dva oca i da su braća. Obojica imaju sinove, pa su deca braća od strica?“ Kler je nabrala čelo. „Kako god. Suština je u ovome: ko god da se doselio, ima gomilu dece. I sva su približno istih godina. A među njima su *dva mladića* koja će ići u naš razred.“

„Da pogađam“, rekla je Helen mrtva hladna. „Gledala si tarot karte i videla da će se obojica ludo zaljubiti u tebe i onda se boriti do tragične smrti.“

Kler ju je šutnula u cevanicu. „Ne, glupačo. Ima za svaku po jedan.“

Helen je protrljala nogu, pretvarajući se da je boli. Čak i da ju je Kler šutnula iz sve snage, nije dovoljno jaka da ostavi modricu.

„Za svaku po jedan? Neuobičajeno malo drame za tebe“, našalila se Helen. „To je previše jednostavno. Neću da nasednem. A šta kažeš na ovo? Obe ćemo se zaljubiti u istog mladića ili u pogrešnog – onog koji nam neće uzvratiti osećanja – i onda ćemo se *nas dve* boriti do smrti.“

„O čemu to trabunjaš?“, ljupko je pitala Kler dok je zagledala nokte i pravila se da ne razume.

„Bože, Kler, tako si predvidljiva“, nasmejala se Helen. „Svake godine izvučeš one karte koje si kupila kada smo bile na izletu u Salemu i uvek predviđiš da će nam se nešto neverovatno desiti. Ali svake godine me zapanji samo to što nisi upala u komu od dosade do zimskog raspusta.“

„Zašto se toliko opireš?“, pobunila se Kler. „Znaš da će nam se na kraju dogoditi nešto izuzetno. Obe smo previše izuzetne da bismo bile *obične*.“

Helen slegnu ramenima. „Potpuno sam zadovoljna običnim. U stvari, mislim da bih bila očajna kada bi se tvoja predviđanja za promenu obistinila.“

Kler je nakrivila glavu i zagledala se u nju. Helen je pustila kosu iza ušiju da joj padne na lice. Mrzela je kada zure u nju.

„Znam da bi bila. Ali mislim da nikada nećeš uspeti da budeš obična“, zamišljeno je odvrtila Kler.

Helen je promenila temu. Brbljale su o rasporedu časova, trčanju i tome da li da skrate šiške. Htela je neku promenu, ali Kler je bila odlučno protiv toga da se makaze primaknu Heleninoj dugoj plavoj kosi. Utom su shvatile da su se previše približile „perverznoj zoni“ trajekta i brzo se vratile.

Obe su mrzele taj deo trajekta, ali Helen ga se naročito gnušala. Podsećao ju je na jezivog tipa koji ju je pratio jednog leta sve do dana kada je nestao s trajekta. Umesto da oseti olakšanje kada je shvatila da se neće vratiti, verovala je da je uradila nešto pogrešno. Nije to ispričala Kler, ali videla je jak blesak i osetila odvratni vonj izgorele kose. I onda je tip samo *nestao*. Još joj je bilo neprijatno pri pomisli na to, ali pretvarala se da je to nekakva šala. Na silu se nasmejala i pustila da je Kler odvuče na drugi deo trajekta.

Džeri im se pridružio kad su pristali u luku i iskricali se. Kler im je mahнула i obećala da će sutra pokušati da poseti Helen na poslu, ali izgledi za to su bili mali jer je poslednji dan leta.

Helen je nekoliko dana nedeljno radila kod oca, suvlasnika ostrvske prodavnice. Pored jutarnjih novina i sveže kafe, u *Njuz storu* su se mogle kupiti i sve vrste karamel bombona na meru iz tegli od pravog kristala. Uvek je bilo svežeg cveća i ručno pravljenih čestitki, zezalica umotanih u poklone i mađioničarskih trikova, sezonskih drangulija za turiste i osnovnih namirnica kao što su mleko i jaja za lokalne žitelje.

Pre šest godina je *Njuz stor* proširio svoje vidike i pretvorio zadnji deo u poslastičarnicu *Kejts kejts*. Otada posao cveta. Kejt Rodžers je jednostavno genije za pečeno testo. Može od bilo čega da napravi pitu, kolač, krofnu, tortu ili mafin. Čak se i povrće koje svi mrze, poput prokelja i brokolija, pokorava Kejtinim varkama i postaje nadev za kroasane za kojim svi lude.

Kejt ima trideset i nešto godina i kreativna je i pametna. Kada se udružila sa Džerijem, preuredila je zadnji deo *Njuz stora*, pretvorila ga u sastajalište ostrvskih umetnika i pisaca, a nekako je uspela da ne ispadne snobovsko. Kejt je vodila računa da se svi koji vole kolače i dobru kafu – od poslovnih ljudi do pesnika, radnika iz grada do glavešina – osećaju prijatno dok sede za njenim šankom i čitaju novine. Polazilo joj je za rukom da se svi osete dobrodošlo. Helen ju je obožavala.

Kada je Helen sutradan došla na posao, Kejt se upinjala da premešti dostavljeno brašno i šećer. Izgledala je jadno.

„Leni! Hvala bogu što si poranila! Možeš li da mi pomogneš?“ Kejt je pokazala na džakove od dvadeset kilograma.

„Ja ću. Ne, nemoj tako da cimaš za kraj, ušinućeš se“, upozorila ju je Helen i požurila da zaustavi Kejt, koja je uzalud vukla. „Zašto Luis to nije preneo umesto tebe? Zar nije jutros radio?“, pitala je, misleći na jednog radnika.

„Porudžbina je stigla kad je otišao. Pokušala sam da odugovlačim dok ne dođeš, ali se jedan gost umalo nije spotakao i morala sam bar da se pretvaram da ću pomeriti proklete džakove“, odgovorila je Kejt.

„Pobrinuću se za brašno ako mi spremiš užinu“, umilno je rekla Helen dok se naginjala da podigne džak.

„Dogovoreno“, zahvalno se složila Kejt i otišla osmehujući se. Helen je sačekala da joj okrene leđa, lako podigla džak brašna na rame i otišla do radne površine, gde je otvorila džak i sipala malo brašna u manju plastičnu posudu koju je Kejt koristila u kuhinji. Dok je uredno slagala ostale džakove u magacinu, Kejt joj je sipala penušavu ružičastu limunadu, onu koju je Helen volela, iz Francuske – jedne od mnogih zemalja koje je silno želela da poseti.

„Ne muči me što si tako nenormalno snažna za nekog ko je tako vitak. Ali zaista me izluđuje što se nikad ne zadišeš“, rekla je Kejt dok je seckala trešnje i sir. „Čak ni na *ovakvoj* vrućini.“

„Zadišem se“, slagala je Helen.

„Ti uzdišeš. To je velika razlika.“

„Samo imam veća pluća od tebe.“

„Ali pošto si viša, potrebno ti je *više* kiseonika, zar ne?“

Kucnule su se čašama i otpile gutljaj limunade kako bi proglasile remi. Kejt je nešto niža i krupnija od Helen, ali to ne znači da je niska i debela. Helen bi uvek pomislila na reč *puna* kad vidi Kejt, ali je pod tim mislila na „seksi obline“. Međutim, nikad nije koristila tu reč da je Kejt pogrešno ne shvati.

„Je l' večeras klub čitalaca?“, upita Helen.

„Jeste, ali sumnjam da će iko želeti da priča o Kunderi“, odgovorila je Kejt sa zajedljivim smeškom, zazvečavši kockama leda u čaši.

„Zašto? Zbog uzbudljivih tračeva?“

„Paprenih tračeva. Neka suludo velika porodica upravo se doselila na ostrvo.“

„Ona kuća u Skonsetu?“ Helen je prevrnula očima pošto je Kejt klimnula glavom.

„Oho! Previše si fina da bi tračarila s nama?“, našalila se Kejt i pljusnula kondenzovanu vodu iz čaše prema Helen.

Helen je šaljivo ciknula. Morala je da ostavi Kejt da usluži nekoliko mušterija. Čim je završila, vratila se da nastavi razgovor.

„Ne. Samo mislim da nije čudno što je jedna velika porodica kupila veliki posed. Pogotovo ako će ovde živeti cele godine. To je razumnije nego da neki bogati baba i deda kupe toliki letnjak pa da se gube dok traže poštansko sanduče.“

„Istina“, priznala je Kejt. „Ali zaista sam mislila da će te porodica Delos zanimati. Završičeš školu s nekoliko njih.“

Helen se ukopa na mestu – reč *Delos* odzvanjala joj je u glavi. To ime joj nije ništa značilo. I zašto bi? Ali ipak joj je neprestano odjekivalo u glavi.

„Leni? Gde si odlutala?“, upita Kejt. Prekinuo ju je dolazak članica kluba, sve su bile uzbuđene i već pune svakojakih pretpostavki.

Kejt je tačno predvidela. Knjiga *Nepodnošljiva lakoća postojanja* nije bila dorastao takmac vestima o novim žiteljima ostrva, pogotovo otkako se saznalo da dolaze iz Španije. Oni su iz Bostona, ali su se preselili u Evropu pre tri godine da bi bili bliži familiji. Sad su iznenada odlučili da se vrate. Odrednica „iznenada“ privlačila je najviše pažnje. Sekretarica škole nago-vestila je nekim članicama kluba čitalaca da su roditelji morali gotovo da podmićuju kako bi upisali decu u školu s tolikim zakašnjenjem. Preduzeli su i svakojake posebne mere kako bi im nameštaj stigao pre njihovog dolaska. Činilo se da je porodica Delos u žurbi napustila Španiju i ceo klub čitalaca se složio da je sigurno izbilo neko neslaganje s rođacima.

Jedino što je Helen uspela sa sigurnošću da zaključi iz sveg tog brbljanja bilo je da je porodica Delos prilično neobična. Sastoji se od dva oca, koji su braća, njihove mlađe sestre, jedne majke (drugi brat je udovac) i petoro dece. Oni će svi zajedno živeti na imanju. Veruje se da je čitava porodica neverovatno pametna, lepa i imućna. Helen je prevrnula očima kada je načula kako se porodica Delos uzdiže do mitskih razmera. U stvari, nije podnosila te priče.

Pokušala je da ostane iza blagajne i ne obazire se na uzbuđeno šaputanje, ali to je bilo nemoguće. Kad god bi čula da nekog člana porodice Delos spominju po imenu, to bi joj privuklo pažnju kao da neko viče, što ju je nerviralo. Napustila je blagajnu i prišla rafu s časopisima. Počela je da ih ispravlja tek da se uposli nečim.

Dok je brisala police i punila tegle bombonama, u glavi je brojala decu. *Hektor je godinu dana stariji od Jasona i Arijadne, koji su blizanci. Lukas i Kasandra su brat i sestra, a ostali su im braća i sestre od strica.*

Promenila je vodu za cveće i poslužila još nekoliko mušterija. *Hektor neće biti tu prvog dana škole jer je još u Španiji sa strinom Pandorom, iako niko u gradu ne zna zbog čega.*

Helen je navukla gumene rukavice do laktova, stavila kecelju i zaronila u kantu za smeće, tražeći zalutale predmete koji se mogu reciklirati. *Lukas, Jason i Arijadna će biti u mom razredu. Dakle, opkoljena sam. Kasandra je najmlađa. Ona ima samo četrnaest godina i prvi je razred.*

Vratila se u kuhinju i stavila posuđe u mašinu za pranje. Oprala je podove i počela da broji novac. *Lukas je tako glupo ime. Skroz pogrešno. I previše se razlikuje od svih ostalih.*

„Leni?“

„Šta! Tata! Zar ne vidiš da brojim?“ odbrusi Helen i tako snažno udari po pultu da se poređane kovanice od četvrt dolara prosuše. Džeri je miroljubivo podigao ruke.

„Sutra je prvi dan škole“, podsetio ju je svojim najmirnijim glasom.

„Znam“, odvrtila je bezlično; neobjašnjivo živčana, trudila se da to ne iskali na svom ocu.

„Sad će jedanaest, dušo“, rekao je. Kejt je došla iz zadnjeg dela da vidi kakva je to galama.

„Još si tu? Zaista mi je žao, Džeri“, rekla je zbunjeno. „Helen, rekla sam ti da zaključaš vrata i ideš kući u devet.“

Oboje su se zagledali u Helen, koja je poređala sve novčanice i kovanice u uredne gomile.

„Misli su mi odlutale“, neuverljivo je rekla.

Pošto je razmenila zabrinut pogled s Džerijem, Kejt je preuzela brojanje novca i poslala ih kući. Još ošamućena, Helen je poljubila Kejt i zapitala se kako li je propustila poslednja tri sata svog života.

Džeri je bez reči ubacio Helenin bicikl u gepek Praseta i upalio motor. Na putu do kuće, nekoliko puta joj je dobacio pogled, ali nije ništa rekao dok se nisu parkirali.

„Jesi li jela?“, tiho je pitao podigavši obrve.

„Ne znam... jesam?“ Helen nije imala predstavu kad je poslednji put jela. Maglovito se sećala da joj je Kejt dala malo trešanja.

„Jesi li nervozna zbog prvog dana škole? Treća godina je važna.“

„Verovatno“, odsutno je odgovorila. Džeri ju je pogledao i ujeo se za usnu. Uzdahnuo je pre nego što je progovorio.

„Mislim da bi možda trebalo da porazgovaraš s doktorom Kaningamom o onim pilulama za fobije. Znaš, za ono kad je nekome teško u gomili ljudi? Agorafobija! Tako se zove“, povičao je kad se setio. „Misliš li da bi ti to pomoglo?“

Helen se osmehnula i prešla rukom preko priveska na ogrlici. „Ne verujem, tata. Ne bojim se neznanaca, samo sam stidljiva.“

Znala je da laže. Nije *samo* stidljiva. Kad god bi istupila i privukla pažnju, čak i slučajno, stomak bi je jako zaboleo kao da

ima stomačni grip ili menstrualne bolove – zaista *jake* menstrualne bolove – ali pre bi sebi zapalila kosu nego što bi to rekla ocu.

„Je l' ti to u redu? Znam da nikad ne bi pitala, ali da li želiš pomoć? Zato što mislim da te to sputava...“ – Džeri je započinjao jednu od njihovih najstarijih rasprava.

Helen ga je prekinula pre nego što se zahuktao. „Dobro sam! Stvarno. Neću da razgovaram s doktorom Kaningamom, neću da uzimam lekove. Samo hoću da uđem i pojedem nešto“, brzo je rekla i izašla iz džipa.

Otac ju je posmatrao, osmehujući se, dok je vadila težak staromodni bicikl iz gepeka džipa. Spustila ga je na zemlju, veselo pritisla trubu na ručici i široko se osmehnula ocu.

„Vidiš, odlično sam“, rekla je.

„Da znaš koliko bi to što si upravo uradila bilo teško prosečnoj devojci tvojih godina, shvatila bi o čemu pričam. Ti nisi prosečna, Helen. Pokušavaš da se tako predstaviš, ali nisi. Ti si kao *ona*“, rekao je sanjalačkim glasom.

Helen je po hiljaditi put proklela majku, koju nije upamtila, zato što je slomila dobro srce njenog oca. Kako je iko mogao da ostavi tako dobrog čoveka i da se čak i ne pozdravi s njim? Da ne ostavi ni fotografiju da bi mogao da je se seća?

„Pobedio si! Nisam prosečna. Posebna sam – baš kao i svi ostali“, našalila se, očajnički želeći da ga razvedri. Munula ga je kukom dok je prolazila pored njega terajući bicikl u garažu. „Šta ima za jelo? Umirem od gladi, a ove nedelje si ti kuhinjski rob.“

DRUGO POGLAVLJE

Budući da još nije imala svoja kola, Helen je sledećeg jutra morala biciklom da se odveze u školu. U petnaest do osam bilo je sveže, čak i hladnjikavo, od vetra koji duva s mora. Ali čim se probudila, Helen je osetila kako joj vruć, vlažan vazduh obavija telo poput vlažne bunde. Zbacila je pokrivač tokom noći, izmigoljila se iz majice, popila punu čašu vode s noćnog stočića, ali kad se probudila, ipak se osećala iscrpljeno od vrućine. Bilo je to veoma neuobičajeno vreme za ostrvo i uopšte joj se nije ustajalo i išlo u školu.

Polako je okretala pedale kako ne bi ostatak dana zaudarala kao posle časa fizičkog. Uglavnom se nije mnogo znojila, ali tog jutra bila je toliko pospana da nije mogla da se seti je li stavila dezodorans. Zamahala je laktovima kao kokoška krilima ne bi li se, dok vozi, onjušila i osetila olakšanje kad joj je do nozdrva dopro voćno-puderast miris nekog zaštitnog sredstva. Bio je blag, te mora da ga je juče stavila – samo da izdrži do poslednjeg časa – fizičkog. Teško, ali čuda se dešavaju.

Dok je vozila niz Surfsajd roud, vetar joj je čupao kosu iz gumice i lepio joj je na obraze i čelo. Vožnja od kuće do škole